

BOTH BALÁZS
Soproni anziksz

*Elöl a fürdőtelep bonvivánja
 dagadó bicepsszel kacsint a nőkre,*

*ki gondolná, hogy egyszer két marék
 szuvas csont se lesz belőle,*

*úszik a vasárnap délután,
 egy tűzvirág-mellű fehércseléd*

*ma nem kapja el a szabadságot
 baka kezétől kis kezét,*

*hullámot vet a víz, ahogy
 a kereskedőné nagysád*

*komótos tempókkal a stéghez ér,
 jeltelen tömegsírba kaparták –*

*pamutbolyhot havazó nyárfák alatt
 cellulózra ég egy pillanat:*

*bár a labdával sívító gyerekek hadát
 elvitte rég a szívroham, a rák,*

*most minden zajongva él,
 habzsolni akar; osztódni vágyik,*

*és nem lát tovább csak az ételig,
 vízből felbukó kacér vállig.*

Ronsard elveszett szonettje

*Ki a halál sötét völgyében járok,
 szerelmem nevét véstem a kardra.
 Nyár-szőke haja, melle két alma,
 szépsége igéző, mint a najádok.*

*Tán így visz engem a kárhozatba.
 Elűzi tőlem éjjel az álmat,
 arca, mint lidérces látomások,
 tán ezért virraszt bennem kacagva.*

*Kegyetlen játék ez, néma torna!
 Süllyed a lélek piszkos habokba,
 fullasztja idő, reménytelenség,*

*s kiért eped: a légkönnyű dáma
 gyümölcsöt kér, vagy éppen sétálna,
 és ragyog felette a mennyég.*

A próféta szól

Mert engem ékeltél ég és föld közé
törékeny létrafoknak,
hirdettem lángot, kénesőt,
pokoli víziókat.

Ötven napja lakatlan síkság
homoktengere éget.
Beszédemért, akár a leprást
messze kerülnek a népek.

De tudván-tudom, ki küldetését
körömszakadtig tagadja,
szerelmes lesz az ingó létben
egy szitakötő-pillanatba,

hogy hajszolja ráncvető éveken át,
míg a test a végső görcsbe dermed –
de a tar kősziklák között
velem mi volt a terved?

Az ágon csapzott keselyűk
gyűlnek. Elközelgett az óra.
Hasztalan hívlak, nem felelsz,
pedig te tanítottál a szóra.

C61H0

az éterszagú kékcsempés folyosók
várótermek hullámozó morájában
az angyalszárnyú köpenyekben
fázisokra oszló halál van

viaszszín arcok jönnek és mennek
a sarokban napröntgenezte növény
szimultán játszmák folynak
az onkológia sakktáblamintás kövén

tapaszok tűk és infúziók
enni kellene mikor az undor legyőz
itt naphosszat nem történik semmi
ködbe pólyálva áll az ősz

ködbe pólyálva áll az ősz
nem látni a szemközti épületszárnyig
de a félhomályban a gyötrelem
tetőtől talpig átvilágít

és lobog kering a csigolyákban
sejtromboló halálos áram